

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119336500
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:6119336500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: D. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. X., XXX XX F., o zaplatenie 4.653 eur a prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/219/2019-177 zo dňa 30.09.2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.731,15,- EUR s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 05.07.2019 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok vo výroku II. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu nad 1.731,15,- EUR s prísl. tak, že v tejto časti žalobu z a m i e t a.

N e p r i z n á v a stranám náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

I. Súd z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 300 Eur.

II. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4138,11 Eur, zmluvný úrok vo výške 204,51 Eur, kapitalizovaný úrok z omeškania vo výške 5,33 Eur, poplatky za poistenie 5,12 Eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.438,11 Eur od 2.7.2019 do 26.9.2019, zo sumy 4.238,11 Eur od 27.9.2019 do 27.9.2019 a zo sumy 4.138,11 Eur od 28.9.2019 do zaplatenia, to všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobca m á voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dňa 24.07.2019 v upomínacom konaní podal na Okresný súd Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým žiadal, aby žalovaná mu bola zaviazaná zaplatiť 4.653,07 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne zo sumy 4.438,11 Eur od 02.07.2019 do zaplatenia. Návrh odôvodnil tým, že so žalovanou uzavrel 28.01.2016 úverovú zmluvu, ktorou jej poskytol úver 6.000 Eur. Žalovaná sa ho zaviazala splatiť v dohodnutých mesačných splátkach do 29.01.2024. Žalovaná neuhrádzala splátky riadne a včas, preto žalobca v súlade s § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 01.07.2019. Žalovaná suma predstavuje nezaplatenú istinu 4.438,11 Eur (keďže žalovanej úhrady boli na istinu započítané vo výške 1.561,89 Eur), nezaplatený zmluvný úrok kapitalizovaný do predčasného zosplatnenia úveru vo výške 204,51 Eur, úrok z omeškania z neuhradených splátok do zosplatnenia úveru 5,33 Eur a nezaplatené poplatky za poistenie 5,12 Eur. Následne Okresný súd Banská Bystrica na návrh žalobcu postúpil spis s poukazom na § 10 ods. 3 resp. § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní na Okresný súd Prešov dňa

10.10.2019, pričom zo zákona tým došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, vylúchom žalovanej, zmluvou o úvere zo dňa 28.01.2016, žiadosťou o poskytnutie úveru, prehľadom splácania, prepočtom zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, Obchodnými podmienkami pre úvery občanom žalobcu, Všeobecnými obchodnými podmienkami žalobcu, opakovaným upozornením zo dňa 27.2.2012, výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 01.07.2019 s doručenkami, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, výpismi z bežného účtu žalovanej, analýzou credit reportu, ako aj ďalším spisovým materiálom.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovanej bol úver poukázaný na jej účet, ktorý mala zriadený u žalobcu dňa 28.01.2016 a to vo výške 6.000 Eur, čo žalobca preukázal výpisom z jej účtu za január 2016 (č.l. 162). V súvislosti s posudzovaním bonity žalovanej žalobca uviedol, že využil tri rôzne zdroje informácií a to žiadosť žalovanej o úver, dopyt do SRBI (spoločného registra bankových informácií), z ktorých zistil, že žalovaná nemala žiadnu omeškanú splátku z iných úverov a napokon predložil výpis z jej bežného účtu za posledných 8 mesiacov pred uzavretím zmluvy (od mája do decembra 2015), ktorý žalobca viedol pre žalovanú s prehľadom všetkých kreditných a debetných obrátov. Po podaní žaloby žalovaná zaplatila 26.09.2019 sumu 200 Eur a 27.09.2019 sumu 100 eur. Písomným podaním doručeným súdu 07.01.2020 žalobca ešte pred pojednávaním zobral späť žalobu v časti o istinu 300 Eur, súd prvej inštancie preto konanie v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 a 146 ods. 1 CSP. O trovách konania rozhodol v súlade s §262 ods. 2 CSP.

4. Proti rozsudku v celom rozsahu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Namietala, že v predmetnej zmluve chýba zákonom vyžadovaná náležitosť a to výška úveru - skutočná, reálne poskytnutá. Skutočná výška úveru reálne poskytnutá je 5.820 Eur o poplatok za poskytnutie úveru 180 Eur menej. Ak žalovaná ako spotrebiteľka dostala na účet len sumu 5.820 Eur, tak v zmluve mala byť tiež uvedená suma 5.820 Eur. Žalovaná v odvolaní poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 3Co/100/2019 zo dňa 05.11.2019 z ktorého jasne vyplýva, že zákon o spotrebiteľských úveroch § 9 ods. 2 presne definuje aké náležitosti okrem všeobecných musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Taktiež uviedla, že sa v zmluve nenachádzajú všetky predpoklady pre výpočet RPMN - matematický výpočet. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu Prešov. Do pozornosti uviedla rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 1CoCsp/1/2020 zo dňa 25.02.2020. Čo sa týka bonity žalovanej, mal si súd vyžiadať od žalobcu všetky zdokladované výdavky žalovanej, ktoré bol žalobca povinný podľa zákona vyžadovať od žalovanej pred podpisom zmluvy. Žalovaná namietala, že poplatok za upomienku za neuhradenú splátku vo výške 15 Eur je neprijateľná zmluvná podmienka. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na súd prvej inštancie.

5. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne vyjadril. Uviedol, že odvolanie žalovanej považoval za nedôvodné. Žalovaná až po vyhlásení rozsudku v rámci svojho odvolania poukazuje na niektoré nové skutočnosti, ktorými sa snaží spochybníť resp. rozporovať nárok žalobcu, hoci v konaní pre súdom prvej inštancie uvedené skutočnosti netvrdila. Žalobca poukázal na § 366 CSP, avšak v danom prípade tieto podmienky nie sú splnené a preto nemožno prihliadať na nové tvrdenia žalovanej, ktoré si uplatnila. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

6. Žalovaná sa v replike vyjadrila, že nové veci, ktoré v odvolaní uvádzala nie sú novotami v odvolacom konaní, pretože súd prvej inštancie z úradnej moci a povinnosti bol povinný predmetnú vec a zmluvu podrobiť súdnej kontrole ex offo a preto súd prvej inštancie nepostupoval na profesionálnej úrovni. Súdom prvej inštancie mal skúmať všetky vady, ktoré zmluva má a nie sa vyhovárať na žalovanú, že ona niečo na súde nepovedala.

7. V duplike sa žalobca vyjadril, že naďalej v celom rozsahu zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach

8. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, okrem výroku I., spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej bolo dôvodné.

9. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení

spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

10. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

11. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

12. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

13. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úijné právo a s poukazom na § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovanej náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 ZoSÚ.

14. Žalobca tvrdil a v konaní aj preukazoval, že bonitu klienta zisťoval na základe údajov poskytnutých mu žalovanou v žiadosti o úver, údajov zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI) a z výpisu z jej bežného účtu.

Zo žiadosti o úver vyplýva, že žalovaná je slobodná a nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť. Žiadne iné údaje umožňujúce vyhodnotiť jej schopnosť splácať úver v žiadosti uvedené nie sú, dokonca ani len výška príjmu či identifikáciu zamestnávateľa.

Pokiaľ ide o údaje zo SRBI, z týchto vyplýva, že žalovaná bola v tom čase úverovo zaťažená existujúcimi minimálne 3 spotrebnými úvermi, u ktorých bol stanovený počiatočný dátum úverovej operácie 10.06.2015 do 27.04.2037, v ďalšom prípade 23.10.2015 do 05.10.2023 a napokon od 06.10.2015 do 05.10.2024.

15. Odvolací súd má za to, že žalobca síce zhromaždil o žalovanej isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovanej, nakoľko vôbec nepoznal jej pravidelný mesačný príjem ani výšku jej výdavkov. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy síce vyslovene neustanovoval, že dodávateľ je povinný skúmať aj výdavky žiadateľa o úver, avšak z dikcie: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa.

Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy.

Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať len ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovanej a jej výdavkov), spôsobujúci bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ).

Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

16. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí č.k. 6Co/171/2016 v zmysle ktorých, cit.: „dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretné dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

17. Odvolací súd zistil, že žalobca so žalovanou uzatvorili dňa 28.01.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6 000 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť a zaplatiť zaň náklady v 96 splátkach po 104,55 Eur mesačne vždy v 27. deň kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola dojednaná na 29.02.2016 a splatnosť celého úveru bola dojednaná na 29.01.2024. Z prehľadu splácania vyplýva, že žalovaná vyplatila 3 968,85 Eur, poslednú splátku zaplatila dňa 27.05.2019.

18. Vyššie uvedené závery o hrubom porušení veriteľa skúmať bonitu spotrebiteľa vedú k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Znamená to, že žalovaná má vrátiť len sumu poskytnutého úveru. Žalovaná zaplatila žalobcovi do zosplatenia úveru sumu vo výške 3 968,85 Eur, po začatí konania žalovaná zaplatila sumu vo výške 300 Eur, t. j. jej dlh predstavuje sumu vo výške 1 731,15 Eur.

19. Podľa § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka súd priznal žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania v žalobe. Žalobca žiadal v žalobe priznať úroky z omeškania z celej neuhradenej istiny 4 438,11 Eur, keď považoval úver za zosplatnený ku dňu 01.07.2019. Žalobca si úroky z omeškania uplatnil odo dňa nasledujúceho po zosplatnení do zaplatenia. Odvolací súd v dôsledku omeškania spotrebiteľa žalobcovi priznal úroky z omeškania zo sumy 1 731,15 Eur v zákonnej výške 5 % ročne od nasledujúceho dňa (05.07.2019) po doručení výzvy (04.07.2019).

20. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie vo výroku II. o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1 731,15 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od dňa 05.07.2019 v zmysle § 387 ods. 1 CSP a zmenil napadnuté rozhodnutie vo výroku II. o povinnosti žalovanej zaplatiť v žalobcovi sumu nad 1 731,15 Eur s prísl. v zmysle § 388 CSP.

21. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní každá zo sporových strán mala úspech čiastočný, preto im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).